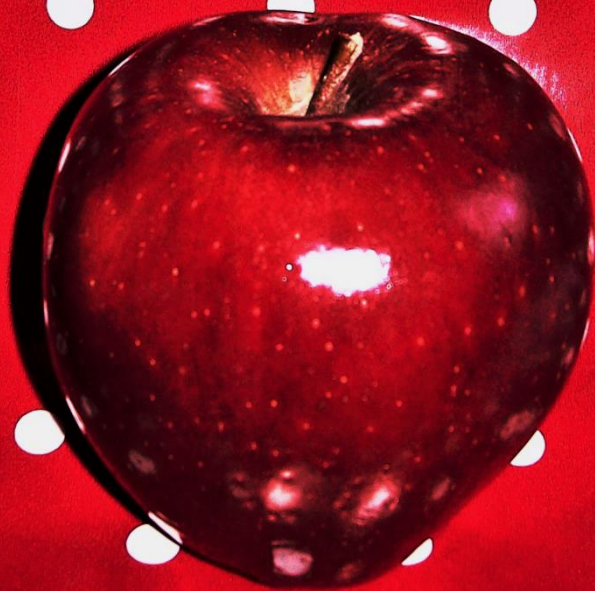

SNĚHURKA
JABLKA
NEBAŠTÍ

PETRA STEHLÍKOVÁ

Petra Stehlíková

Sněhurka jablka nebaští

Prolog

(Aneb kecy na začátek)

Oligofrenie, neboli porucha intelektu, se kdysi rozdělovala na

tři stupně:

- 1)debilita
- 2)imbecilita
- 3)idiocie

Jednotliví zástupci se pak samozřejmě nazývali:

- 1)debil
- 2)imbecil
- 3)idiot

Někteří z rodičů tyto výrazy posléze převzali, aby ohodnotili vývojový proces svého vytouženého potomka. Většinou se tak dělo hlasitě za přítomnosti celé ulice, ne-li rovnou města.

Ani můj táta nebyl výjimkou. Vždycky se snažil zapadnout a nevyčnívat, abychom působili jako „normální“ rodina. Slovo „debil“

jsem od něho poprvé zaslechla ve svých čtrnácti letech, kdy mě načpal s cigaretou v puse a čerstvě ohořelou ofinou.

Od té doby jsem si dávala sakra dobrýho majzla na levný zapalovače a tátovu pracovní dobu.

Podle svého zákonného zástupce jsem debilitou trpěla dalších několik měsíců, než mi byla diagnostikována imbecilita a já ponížila na imbecila.

Bylo mi patnáct a svejm vlasům jsem darovala růžovýho ježka.

Idiocie mi byla přisouzena v šestnácti letech, kdy mě málem vyloučili ze školy poté, co jsem v doprovodu svých nerozlučných přátel Holly a Bradleyho profesorovi francouzštiny vyměnila židli za záchodovou mísu a upozornila ho tak na jeho problém s prostatou.

Tatík celej následující rok každému dychtivě vyprávěl, že má doma vlastního Idiota.

Jeho naději, že navzdory snížené inteligenci vyrostu v normálního člověka, jsem mu vzala krátce po svých sedmnáctých narozeninách. Jednoho sobotního rána jsem domů dorazila v doprovodu dvou fešných policistů, kteří mě potkali na noční hlídce v momentě, kdy jsem si uprostřed silnice urputně vzpomínala na svoje jméno.

Samou vděčností, že nemusím jít pěšky, jsem jim pozvracela auto.

Jelikož měla oligofrenie pouze tři stupně, táta neměl jak slovně vyjádřit poruchu mého intelektu a tak jen mávnul rukou a na zbytek víkendů se zavřel do svého pokoje.

Jeho motto pro další měsíc znělo: „Co jsem komu udělal?“

V současné době se ale tyto stupně již nepoužívaly a byly nahrazeny lehkou, střední, těžkou a hlubokou mentální retardací. Přízrůsobilá jsem se a vnímala každou změnu.

Téměř každé ráno jsem se budila s nadprůměrnou inteligencí.

Vejška mého IQ dost závisela na hladině alkoholu v krvi.

Do práce jsem většinou dorazila s průměrnou inteligencí, která v průběhu dopoledne klesla na podprůměrnou. V poledne jsem procházela hraničním pásmem a zaměstnání opouštěla s lehkou mentální retardací, čímž se cesta domů stávala zdlouhavou a někdy dokonce život ohrožující.

Až zas narazím na nějakýho trotla, terej mi bude tvrdit, že práce s lidma je zábava, fláknu ho po hlavě.

Pakliže se mí spolubydlící rozhodli pro návštěvu jednoho z blízkých barů, toho samého dne jsem zakusila i středně těžkou retardaci dost často zakončenou těžkou.

Ale včera... včera jsem se poprvé dostala do hluboké mentální retardace. A tohle byl důsledek.

1.

T *ohle prostě nemohla bejt pravda!*

Místo obvyklého pátečního vymetání klubů jsem ztuhle seděla na jakési posteli v jakémsi hotelu, do kterého jsem byla tajně přivedena jakýmsi svaly nabušeným monstrem a celá vyklepaná čekala na jakéhosi zbohatlíka. Zmalovaná, polonahá, s černou parukou a tolika mašlemi, že by šestiletá holka pukla závistí. Zírala jsem na sebe do zrcadla neschopná uvěřit, v jak šílené situaci jsem se ocitla.

Vidět mě máma, sama by si vykopala hrob.

„No, zrcadlo, tak spust!“ zaskřehotala jsem.

Bud' to mi hráblo nebo konečně začala účinkovat finská vodka, protože jsem na vlastní oči viděla, jak se zrcadlo zatřáslo. Jestli se tak stalo smíchy, či strachy, se nedalo posoudit. Vzhledem k tomu, co jsem měla na sobě,...

Nebo spíš neměla.

... připadaly v úvahu obě možnosti.

Tak tohle vypadá na velký průšvih, Charlie! Fakt velký!

Byla jsem praštěná. A hodně. Sexy kostým legendární ženy od

sedmi malých mužů, z něhož vykukovaly podvazky, jsem na sobě rozhodně neměla poprvé. Ani tu trapnou černou paruku s mašlí nebo bižutérií olepenou škrabošku. Dalo by se říct, že jsem v tomhle oblečku strávila podstatnou část svého života. Jenomže nikdy v takové situaci. Nikdy jsem se necítila tak trapně. Až teď. Začala jsem se modlit, aby mě tahle noc psychicky nepoznamenala do konce mého života.

Podrbala jsem se pod parukou a postavila se. Na přehnaně vysokých červených lakovkách jsem se snažila doplout k oknu. Zjištění, že se nacházím v prvním patře, aniž jsem cestou po liduprázdných chodbách zaznamenala schodiště, mnou drsně otřásl. Nadzdvihla jsem jednu z okenic a vystrčila hlavu. Dole pode mnou se hromadily listnaté keře, což byla alespoň malá záchrana v případě, že bych nedokázala rychle slézt a musela seskočit. Zás taková výška to nebyla, ale...

Lehké zaklepání na dveře mi málem způsobilo infarkt. Nadskočila jsem a praštila se do hlavy.

A bylo to tady!

„Moment!“ zařvala jsem vyděšeně, jakoby mě někdo právě píchnul vidličkou do zadku.

S ránou jsem zavřela okno, doskákala zpátky k posteli a kopla do sebe zbytek vodky. Ještě nikdy v životě jsem se netoužila opít tak, jako právě teď. Švihla jsem sebou na postel a chvíli podržela vzduch v plicích, než jsem zakňučela to osudné: „Vstupte!“

Srdce mi v hrudníku tak usilovně pumpovalo krev, že jsem čekala, kdy to odpíská.

Těsně předtím, než se otevřely dveře, jsem ještě pro jistotu hráb-la pod polštář a s úlevou nahmatala mobil. V takhle šílených situa-cích, kdy jsem totálně propadala panice, jsem měla ve zvyku zapomí-nat na nejdůležitější věci. A tím nejdůležitějším činem tohoto „slav-ného“ večera, bylo pořídit osudovou fotku.

Se staženým hrdlem jsem sledovala, jak ON vchází. V pokoji svíty-ly jen dvě lampy a celý tenhle luxus byl ponořený do šera, takže jsem mu pořádně neviděla do obličeje. Pozorovala jsem štíhlou vysokou postavu, jak prošla futrem a dveře za ní se zavřely. Trochu jsem si oddechla. Ani jsem se Bradleyho nezeptala, jak je jeho šéf starý. A tenhle vypadal mladý. Neměla hůl, nehrbil se, nekulhal...

Nerada bych tady sváděla důchodce s nefunkčníma plícema!

Zůstal stát u dveří, ruce v bok a s hlavou na stranu mě pozoroval.

„Ahoj,” zahlásil hravě.

No... nazdar!

„Ahoj!” zachraptěla jsem a doufala, že to znělo o dost líp, než hlas, kterým jsem v práci po telefonu lidi posílala do háje.

Udělal dva kroky ke mně a znovu se zastavil.

„Sněhurka?”

„K vašim službám, pane,” vyplivla jsem bez rozmyslu. Opožděně mě napadlo, že jsem se na tuhle chvíli měla nějak připravit. Aspoň se někoho zeptat, jak taková placená společnice mluví. Jak se hýbe, jak flirtuje.

Ale to já ne. Já radši pokračovala v sebevražedný chlastačce.

Vykořisťovatel chudého lidu se zběžně rozhlédl po pokoji. „Kde máš trpaslíky?”

Z obavy o svůj krk jsem se raději překulila zpátky na břicho. „Mary Poppins byla tak hodná a vzala to dneska za mě. Znáš to... Uvaří jim, uloží je a přečte i pohádku.”

Nepatrně zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „To je od ní velice milé,” předl a s rukama v bok popošel o další krok ke mně. „To bychom jí měli poslat nějaký dárek.”

Pro mě by bylo největším dárkem, kdyby se tady zbohatlík svlíknul, já ho svým mobilem zvěčnila a pak zdrhla!

Skrblíkovy oči po mně klouzaly natolik nestydatě, až jsem si začala představovat, jak mu jedno z nich vypadne. Pak udělal několik zbylých kroků, odložil sako a posadil se na protější pohovku. Jedním pohybem si rozvázal kravatu a hodil ji za sebe.

Chlapec si očividně dělal pohodlí, zatímco mě se zmocňovaly epileptický křeče.

„No... Sněhurku jsem v posteli ještě neměl,” informoval mě laskavě, když se uvelebil a dlouhé ruce natáhl přes opěradlo.

Bejt jím bych se moc netěšila.

„Tak si užiješ svoje ‚poprvé‘, zlato. Jsem tvůj narozeninový dárek a jsem jen tvá,” chrlila jsem ze sebe. Nikdy jsem nebyla vlastníkem podmanivého hlasu, ale tohle začínalo připomínat záduchu.

I majitel velkého množství liber si všiml mé hlasové indispozice.

„Jsi nervózní?” zeptal se a mírně se předklonil, aby na mě líp viděl.

„Trochu,” vykuckala jsem odpověď.

„Kolik ti je?” pokračoval v „seznamování“. Pravačkou si rozepnul dva horní knoflíčky u košile a pak se vrátil zpět do své rozvalené pozice.

„Dvacet tři,” přiznala jsem popravdě.

Celou tuhle akci jsem si představovala jinak. V mých plánech jsem nebyla tak šíleně nervózní. Jenomže v mých plánech jsem ještě nevěděla, jak šíleně trapně se budu cítit polonahá před chlapem, kterého jsem nikdy neviděla, a který si mě bude beze studu prohlížet. Ve finále jsem mohla být ráda, že jsem rovnou nebulela.

„Řekli mi, že jsi zkušená,” upozornil mě poněkud rozladěně.

No... co na to říct? Ta, která tu měla doopravdy být, zkušenostmi určitě oplývala. Pravděpodobně se jednalo o odbornici na Kámasútru s nekonečnou sexuální fantazií.

Místo ní jsem se tu ale vylíhla já – individuum, který se po ránu nezvedlo ze dřepu.

„To jsem!” zahlásila jsem přesto hrdinně.

A fakt byla! Ale v nonstop pařbách, které končily sebevražednými sázkami.

„To doufám,” odtušil.

Nastalo ticho. Asi se ode mě očekávalo, že ho nějak začnu svádět. Vůbec mě nic nenapadlo. Tak nějak jsem tipovala, že pokec na celosvětově oblíbené téma „Star wars“ asi nebude to pravé, co by ho roztožilo. Věděla jsem, že Holly by si s touhle situací poradila daleko líp.

Na sucho jsem polkla a použila její slova. „Ještě nikdy jsem neměla někoho, jako jsi ty.”

„Jak to myslíš?” zabručel nepochopeně.

„No... někoho tak vlivného.”

No jo!

Pusa se mu trhala v širokém úsměvu a chlapec se nepatrně ošil.

Přesně tak! Budu mu masírovat ego. To mají chlapi rádi, ne?

Zatímco mi očima svlékal zbytky oblečení, přemýšlela jsem, jak se konečně dostat k tomu, proč jsem tady vůbec byla a jak obejít to, kvůli čemu jsem tu měla být. Nakonec jsem se odhodlala, seskočila z postele a zamířila k baru následovaná jeho pohledem.

Co se mu asi tak honí hlavou?

Prasečinky, Charlie, prasečinky! Ani to nechtěj vědět!

Vytáhla jsem vychlazenou láhev šampaňského a zády k němu naplnila dvě skleničky. Ruce se mi třásly tak, že jsem sotva trefila. Opatrně jsem vylovila z pravé kapsičky bílou pilulku a lehce ji rozdrtila mezi prsty. Se zadostiučiněním jsem sledovala, jak se prášek rozpouští mezi bublinkami.

Ještě chvíli, Charlie, ještě pár minut a budeš to mít za sebou!

Nadskočila jsem v momentě, když mi jeho teplá ruka přistála na holém zadku. Ani jsem neslyšela, když vstal a přešel ke mně. Dost jsem se vyděsila, že mě viděl, jak mu něco sypu do pití.

„Sundej si ty kalhotky!“ zachraptěl se rty přitisknutými na mé ucho.

To jako myslel vážně? Přece si před cizím chlapem nestáhnou spodáry!

Pomaloučku jsem se otočila a ruku mu položila doprostřed hrudi, abych mezi námi vytvořila nějaký prostor.

„Vydrž, lásko. Spěcháš někam?“ škytala jsem hlasem o celou oktávu vyšším, než byl normálně.

Na druhou stranu... takhle zblízka... jsem musela uznat, že Bradlyho šéfík nebyl vůbec k zahoezení. Vysoký, světlejší vlasy, rovný nos,

dvě oči přiměřeně od sebe vzdálené, dvě uši, jedna pus. Něco kolem třiceti, věk tak akorát.

Už se mi v hlavě rozjížděl film pro dospělé, kde by on hrál hlavní mužskou roli a já tu ženskou,...

Odehrávalo by se to v první polovině 19. století, mě by unesli místní vyvrhelové, protože bych byla děsně krásná, on by mě zachránil a pak by se se mnou někam zašil! Minimálně na tejdén! Jo!

... když mnou problesklo takové to nepříjemné poznání.

Kde já ho jenom... ?

„Dobře. Počkám, až se trochu uvolníš. Máme na to celou noc,“ zazubil se.

Křečovitě jsem zachrčela a vydala neidentifikovatelný zvuk na hony vzdálený lidskému smíchu.

Jasně! Trochu se prospíš a ráno budeš koukat!

Pak jsem se otočila zpátky pro skleničku a dávala si sakra dobrý pozor, abych je nepomíchala. Taková nehoda by mi byla podobná. Bylo by fakt tristní, kdybych nakonec usnula já a on by si se mnou dělal, co chtěl.

„Šampaňský nepiju,“ zavrtěl hlavou a odtáhl se, jako bych mu vnucovala plnotučné mléko.

Málem mi ta sklenička vzteky praskla v rukách.

Jak nepije? Dala jsem mu do ní ten prášek! To ho mám teď jako praštit po hlavě?

Polilo mě horko.

„Nalej mi nějakej bourbon!“ Jedním tahem mě přetočil k sobě zády a na zadku mi tvrdě přistála jeho dlaň, až to mlasklo. „Šup!“

Užasle jsem zírala na skleničku se šampaňským ve své ruce. Když mi na zadek dopadla druhá rána, spolkla jsem veškerou sebeúctu a rozpohybovala se, abych udělala to, co po mně chtěl. Mezitím jsem se usilovně snažila vymyslet plán B. Obličej pod škraboškou se mi nechutně potil.

Měla bych vyklopit pravdu? Nebo bych si měla odskočit na dámy a pak zdrhnout? Měla bych ho fakt něčím sejmout? Třeba tou lahví od šampáňa?

Pohled mi náhle padl na kravatu ležící na zemi jen kousek ode mě. Okamžik jsem sledovala, jak do sebe lije ten předražený patok. Když odložil skleničku, chňapla jsem ho za košili a nasměrovala k posteli. Svalil se na ni a já se vyhoupla na něj. Jeho ruce mi opět přistály na zadku a prsty se mi zaryly do kůže, když si mě přitáhl těsně na sebe. Chtěl mi očividně ukázat, jak moc je připravený a čím se může pochlubit.

A že se chlubit mohl!

Vypadalo to, že chlapec měl dar od samotného Boha! Hotový Everest. Na takové chlapy by si člověk měl vzít horolezeckou výstroj a možná i kyslíkovou bombu, aby mu tam nahoře nedošel vzduch. Musela být fuška se na tohle vyšplhat. A co potom ty výstupy a sestupy! S ním bych se asi opravdu jukla nad oblaka a to doslovně.

Skoro jsem si začala samou radostí pískat, než mi došlo, že z toho stejně nic mít nebudu.

„Už začni, sakra! Nebo bouchnu do kalhot!“

To bouchneš! Jenomže to už já tady nebudu!, potvrdila jsem mu v duchu jeho domněnky.

„Na hraní máme celou noc!” pokračoval, zatímco mi okusoval obličej. „Teď to ze sebe potřebuju dostat, kotě!”

Abychom si to ujasnili: On měl celou noc. Já měla sotva půl hodiny.

Pracně jsem se mu vykroutila ze sevření a sklouzla z postele. Když po mně chmátnul, uskočila jsem.

„Co to, sakra...!” vystřelil po mně nabroušeně a svažtil obočí.

„Vydrž!” zasmála jsem se a odběhla pro kravatu.

Se smíšenými pocity mě pozoroval, když jsem se k němu blížila a vázanku uhlazovala.

Posadil se na posteli a nevrle kývnul k mým rukám. „Co chceš dělat?”

Znovu jsem se na něho vyhoupla a dlaněmi ho zatlačila do lehu. Uchopila jsem jeho zápěstí a přitiskla je ke kovové pelesti. Ozdobné tyče k něčemu takovému přímo vyzývaly.

„Sněhurka si chce hrát,” sdělila jsem mu velkoryse. „Budeš spokojený. To ti slibuju.”

A já taky, až mu stáhnu kalhoty a konečně pořídím fotku! Pak zdrhnu a vykořisťovatel si tu pro mě za mě může bouchat celou noc!

Ke své smůle jsem ucítila odpor a o chvíli později mi jeho ruce zase drtily zadek. Everest povyrostl.

„Když něco takového dělám, tak rozhodně nejsem ten, kdo je svázaný!” vyštěknul na mě a bylo vidět, že jen stěží v sobě dusí vztek nad mými průtahy. „Tady poroučím já! Ty jsi placená, tak si to laskavě uvědom!”

Zadržela jsem dech, abych mu nezačala líčit, co všechno si o něm myslím já. „Mně ale řekli, že se ti to líbí, ale že se stydíš,” lhala jsem za pochodu a čekala, jestli moji lež chroupne.

Okamžik na mě nevěřičně zíral, než mu k mé úlevě padla hlava zpátky do polštářů a on krátce zavřel oči.

„By mě zajímalo, kterej debil ti tohle řekl?”

„Jména nejsou podstatný,” chrlila jsem z obavy, že to nevyjde.

„Ty mi teda dáváš! Fajn, tak mě svaž, ale ať to stojí za to!”

Samou radostí, že plán B vyšel, jsem si málem začala mnout ruce.

„Nebudeš litovat!” slibovala jsem možná až moc horlivě. „Zažiješ ohromující překvapení! To, co ti udělám já, ti neudělal nikdo přede mnou!”

Bylo úlevné po tak dlouhé době v tomhle pokoji vyslovit pravdu. Měla jsem pocit, jako bych tím krátkým přiznáním, pod kterým si on představoval kdoví co,...

Což byla jeho blbost!

...do sebe napumpovala nový příval energie.

„Ale sundej si tu hovadinu z obličeje! Chci ti vidět do očí.”

Jeho rozkaz jsem ignorovala. Tetelila jsem se v duchu nad výsledkem plánu B.

Ten chlap byl fakt debil a Bradley měl fakt pravdu!

A nepomohly mu ani ty jeho miliony, ani ten jeho pěkný ksichtík. Napadlo mě, že bych mu při odchodu mohla vrazit pár facek a věnovat mu to jako dárek. Zasloužil by si to. Možná by taky jednou ve svém životě dostal něco upřímného. Těch pár pleskanců by bylo totiž od srdce.

Dala jsem si záležet a uzly na zápěstích pořádně utáhla. Doufala jsem, že až za to začne škubat, tak ta jeho drahá kravata vydrží. Kdyby ne...

Zatímco jsem se mu uvelebovala na kyčlích, s potlačeným smíchem jsem sledovala, jak zvrátil hlavu, zavřel oči a zavzdychal.

No, očividně mu stačilo málo.

Uchopila jsem jeho košili u krku, pohlédla mu do očí a sebejistě trhla. Knoflíčky se rozlétly po pokoji.

Kromě jednoho, kterej mi málem vystřelil oko.

„Au!” zaječela jsem.

To místo knoflíků nosí miniaturní titanový střely?

Oční bulvu jsem měla v jenom ohni a neviděla na ní. Tou druhou jsem zaregistrovala, jak mě s povytaženým obočím sleduje.

„Seš v pořádku?” zeptal se pobaveně.

Jen tak tak jsem se ovládla a nezačala nadávat. Ukazováčkem jsem zkontrolovala, jestli jsem stále vlastníkem jednoho páru očí. Když se mi konečně podařilo zaostřit, nasupeně jsem sledovala tu nádheru, která se mi rozprostřela před očima. Frajer posiloval. A ne málo. Skoro jsem se rozbrečela vzteky, když na mě vyskočily ty jeho břišní svaly.

Cha! Prej pekáč buchet! Tohle byly hotový hrozny! Přezrálý a pěkně nad sebou naskládaný! Co mutter příroda vzala mně, šoupla bez výčitek jemu! A že mi toho vzala hodně!

Vzpomněla jsem si na svého ex, který na mě vždycky vyvalil ten svůj polštář.

Proč já nikdy nemůžu vychytat kluka s takovýmhle břichem?

Napadlo mě, že bych se přeci jen chvíli zdržela. Krátce. Jen pár minut. Že bych si pohrála...

Drž se plánu, Charlie!

„Pokračuj,“ pobídnul mě, když jsem se zarazila s otevřenou pusou a vyplazeným jazykem nad jeho břichem.

Aspoň jsem si dovolila mu na něj přiložit dlaně a vnímala ty skvělé svaly. Zatlačila jsem a ruce mi k mému údivu nezmizely v lipidech, jak jsem na to byla zvyklá.

„Sundej si to z obličeje!“ opakoval nedočkavě a přerušil tak moji duševní hádku. „Chci tě vidět!“

Jeho příkaz jsem opět nechala bez odpovědi a vrhla se na poklopec. Stáhla jsem mu kalhoty i s boxerkami. Na jeden zátah až ke kolům.

Jen s velkým sebezapřením jsem pokračovala a předklonila se, abych vylovila mobil zpod polštáře. Když jsem ucítila na krku jeho jazyk, mozek mi explodoval a rozum sebou švihnul.

Vůbec jsem nechápala, jak k tomu došlo, ale o pár sekund později, jsem se po něm sákala a naprosto zapomněla na fakt, koho tu nestydatě ochmatávám. Rukama jsem šátrala po jeho těle a zatínala nehty do svalů neschopná uvěřit, že tahle paráda leží pode mnou.

„Neměla bych...“

„Vím!“ zašeptal do mých úst bez dechu. „Kašli na to!“

Očividně jsme každý mlel o něčem jiném, ale na tom nezáleželo. Ta mrcha ruka, která ještě před chvílí byla pod polštářem a lovila mobil, bloudila po jeho úchvatném bříse a počítala svaly. Byla to až pachut' mojí rtěnky, kterou jsme oba měli rozmazanou po pusách, a která mě přivedla zpátky do reality. Kdyby ne...

Tak by dostal to, za co jeho kámoši zacvakali.

„Rozvaž mě!“ přikázal mi chraplavým hlasem a snažil se vyprostit. Kravata našťestí držela.

Zatnula jsem zuby, rychle jsem se předklonila, vytáhla konečně mobil a vyšvihla se do kleku.

„Co to, sakra, děláš?“ zasyčel nechápavě.

Bez odpovědi jsem se nad ním postavila a displejem se snažila zaměřit jeho obličej a „partáka“ dohromady.

„Řekni sýr,“ zavrňela jsem s úsměvem. Ten jeho udivený obličej stál fakt za to. Litovala jsem, že to Bradley nemohl vidět na vlastní oči. Určitě by ho jediný pohled na bývalého šéfa, přivázaného a polonahého, uspokojil a on by přestal konečně nadávat.

„Vopovaž se!“ zavrčel ledově, když mu došlo, na co se chystám. „To neuděláš!“

„Vo co že jo?“ provokovala jsem.

Stiskla jsem a vyfotila ho. Oněměle a s pusou otevřenou na mě zíral. Tak jsem stiskla ještě dvakrát, abych si pro jistotu vytvořila víc fotek.

„Skvělý!“ rochnila jsem se při pohledu na fotky.

„Co to... Proč to děláš?“ Zmatek v jeho tváři byl důkaz mých pře-dešlých slibů. Právě zažíval něco ohromujícího. Něco, co mu přede mnou nikdo neudělal.

Seskočila jsem z postele, spokojená sama se sebou a předstírala, že usilovně přemýšlím.

„Protože... jak to jenom... jo, už to mám! Jsi bezohlednej, arogantní, nafrněnej, prachatej parchant,“ citovala jsem Bradleyho. „Vynechala jsem něco?“

Pelest hlučně udeřila o stěnu, když se snažil osvobodit ze zauzlované kravaty a pohnul celou postelí. Při lehkém zaklepaní na dveře jsme oba naráz vytřeštili oči.

„Jestli sem bude muset vlítnout ochranka a uvidí mě takhle, tak si mě nepřej, ty malá couro! Seřežu tě tak, že si tejden nesedneš na zadek!“ zasyčel.

„Promiň, ráda bych si s tebou ještě pokecala, ale mám trochu naspěch,“ žvanila jsem bez rozmyslu a hlavou kývla ke dveřím.

Proč jsem mu tohle vůbec říkala? Místo abych zdrhala, konverzovala jsem tu s prachatým naháčem, který měl určitě své ujetý úchylky!

„No... doufám, že už se nikdy nevidíme!“

Sice mi slušnost velela jinak, ale přece mu nebudu lhát, že?

„V to nedoufej!“ pohrozil a v očích mu vzteky žhnulo. Postel se znovu rozhybala, když se snažil vyprostit. „Já si tě najdu!“

Nepatrně jsem vyplázla jazyk a špičku uvěznila mezi zuby. „Nevyhrožuj, zlato. Budeš rád, když se ti na tenhle trapas podaří zapomenout.“

„Je všechno v pořádku, pane?“ ozval se hluboký mužský hlas na druhé straně dveří.

Zatajila jsem dech, když se jeho hlava otočila tím směrem a pak zase zpět.

„Odvaž mě! Dělej!“ zaúpěl zoufale. „Nic ti neudělám! Slibuju!“

Zaklepala jsem si na čelo. „Myslíš, že jsem padlá na hlavu?“

Přistoupila jsem k oknu a otevřela ho. Venku se trochu ochladilo. Jeho pohled se přenesl přesně tam, kde somatické části reagovaly na chlad. A můj ho po chvíli následoval.

Dlaněmi jsem si překryla prsa a zasyčela: „Na co čumíš?“

„Na co asi!” odsekl. „Na tvoje kozy!”

„Pane!” Hlas za dveřmi nabral na naléhavosti.

Dvěma vratkými kroky jsem přiskočila k sofa a vzala si jeho sako na sebe s přesvědčením, že má doma dalších sto, takže tohle jedno mu opravdu scházet nebude

A já aspoň nebudu klepat kosu.

Naposledy jsem se na něho podívala. Než jsem vyskočila z okna, zamávala jsem mu a vyhrkla: „Tak... hezký zbytek večera, ” popřála jsem mu upřímně jako dobře vychované děvče.

Mamka by ze mě určitě měla radost.

„To sako...!” bylo poslední, co jsem zaslechla, když jsem si „užívala“ svůj volný pád do keřů.

2.

Všechno to vlastně začalo chlastačkou ve čtvrtek po práci. Na snahu sprovodit sebe samu ze světa jsem nebyla sama. Jeli jsme v tom celkem tři. Tři hlavy, tři mozky, tři miliardy šílených nápadů. Jeden škodolibý iniciátor, jedna laxní přizvukovačka a jedna naprosto pitomá roztleskávačka.

Já!

Byli jsme nerozlučná trojka, dalo by se říct.

Což bylo dáno faktem, že s jedním, s tím nejhorším členem naší „svaté“ trojice se jednoduše nedalo rozloučit.

Táhli jsme to spolu od školy a už tenkrát jsme byli považováni za ztracené existence.

A po škole? To jsme se ztratili úplně.

Tím prvním člověkem a mou spolubydlící byla Holly Wolfová, dívka milá a ztepilá, díky svým nápadně odbarveným vlasům dost často mylně označována jako pitomá. Po příjezdu do Londýna se „ztratila“ v jedné z mnoha realitních kanceláří, co byly roztroušené po městě, kde jako asistentka maximálně vařila kafe senilnímu nad-

řízenému a občas někoho odpálkovala po telefonu. Holly se nikdy netajila odporem k práci. Naopak. Snaživci ne-li rovnou workoholiky silně opovrhovala. Jelikož vládla schopností v pravou chvíli ohluchnout, od dětství mi dělala vrbu, aniž by to na ní zanechalo následky. Holly byla ale zlatíčko. Problém jsem viděla ve svém druhém spolubydlícím, vyzáblém dlouhánovi Bradleym Axfordovi.

Bradley byl sexem posedlý maniak a vždycky za všechno mohl. A stejně tak tomu bylo i dneska. Byl to parazit, cizopasník, jednoduše nenasytná veš, která se mi před lety zakousla do kožichu.

Pomyslnýho!

Bradley byl tvor zákeřný. Lhal s přesvědčivostí agenta CIA a nedalo se ho zbavit. Pro dosažení svých pitomých nápadů se neštil ničeho. Byl trpělivý, záludný a úskočný. Počkal si, až jeho oběť bude oslabená...

V mém případě vožralá.

...a zaútočil. Lhal a manipuloval. Miloval sázky a porazit ho bylo prakticky nemožné. Přestože jsem tolikrát přísahala, že s ním už se nikdy nevsadím, vždycky mě překecal. Sliboval, konejšil, chápavě kýval hlavou. Když to neklaplo, snažil se vyvolat soucit a nebylo mu vůbec trapné se třeba i rozbulet. Vodka obluzená jsem si včera zase vyslechla dobře známou historku, kterak přišel o práci. Zнала jsem ji nazpaměť, nenáviděla ji a v noci se mi o ní už i zdálo. Přesto se mému spolubydlícímu podařilo mi ji vnutit znovu. Opět jsem mu dovolila, aby mi vylíčil, jak si on, Bradley Axford, Chudák I., nevšiml pana Nejdůležitějšího, onoho pána, který mu každý měsíc posílal na účet výplatu, funějíciho za jeho zády, a přibouchnul mu dveře před nosem. Neurotický a vykořisťovatelský šéfk v neoblomném přesvědčení, že

mu je zaměstnanec s hlubokou úklonou podrží, do nich najel čumákem a dokonce stříkala i krev.

Nikdy jsem svou teorii neřekla nahlas, ale s Bradleyho přístupem k autoritám jsem si byla naprosto jistá, že můj spolubydlící o šéfovi věděl a dveře mu zabouchnul schválně.

Následně se na mého spolubydlícího snesla kupa stížností a na konci týdne se hlásil na úřadě o podporu. Ze začátku jsme se tomu všichni řehтали a společně doufali, že odporně bohatý konzervativec bude mít doživotně křivý nos.

To bylo do té doby, než Bradley zjistil, kolik si od státu „vydělá“ a než začal s tímhle fňukáním.

Ted' Bradley neměl na nájem, zatímco jeho ex šéfík s dokonalým nose m vesele dál buzeroval lidi. A tak jsme včera vymysleli pomstu, jak movitému bídákovi propouštějícímu obyčejné lidi znepříjemníme život. A že to nebylo těžké. Stačilo pár panáků, siláckých řečí, Bradleyho sliby, že to bude fakt sranda. V návalu euforie jsem opět podlehla a vsadila se, že to, co jsem se chystala udělat, opravdu udělám.

No... a tak jsem to udělala.

Couvnout se nedalo, protože bych pak další týden chodila do práce jen ve spod'árech. Toliko k duchaplný sázce.

Každý jsme měli svůj úkol. Bradley věděl, že jeho šéfík bude mít narozeniny a jaký bude hlavní dárek. Přes bývalého kolegu zjistil, kde se ta veleoslava bude konat a kdo bude ta „slečna-dárek“ na objednávku. Následně ji vystopoval přes jednu ze svých dávných známostí dosud pracujících ve „službách“. „Nechtíc“ do ní odpoledne vrazil a pozval ji na oběd. Za neustálého žvatlání ji opil tak, že zapoměla, jaké národnosti vůbec je, odtáhl ji k ní domů, ukradnul její

pozvánku, kterou předal mně a se kterou jsem se propašovala na úchylákovy narozeniny coby onen placený „dárek“. Pak už jsem se jenom navlíkla do kostýmu, ve kterém jsem chodila na naše oblíbené párty. Holly čekala za hotelem v autě.

Přesně v tom autě, ke kterému jsem teď musela doběhnout.

3.

Skutečně jsem byla tak padlá na hlavu, abych vyskočila z prvního patra a ani se pořádně nepodívala, kam to vlastně skáču. Na pitomosti jsem byla expert, ale tohle bylo moc i na mě. Po hluboké mentální retardaci už nic neexistovalo, takže jsem se se svým intelektem slavnostně probojovala až do mínusových čísel. Byla jsem první případ a objevila dosud neobjevené.

„To sako je teď moje!“ zakřičela jsem odpověď, když jsem se hrábala na nohy a vzteky ze sebe vyklepávala listí. Pak jsem vzhlédla k oknu a hned vykulila oči, když jsem se setkala s rozzuřeným pohledem bodyguarda. Civěli jsme na sebe snad věčnost, než na mě namířil svůj prst a zasyčel: „Ani se nehni, ty děvko!“

Tak tahle opice na tom byla intelektuálně snad ještě hůř než já.

Očekávat od člověka bojujícího o svůj život, že ho zastaví jedna pitomá věta, byl opravdu holý nesmysl. Abychpřerostlého „hocha“ ujistila, že si jeho slova беру k srdci, vystavila jsem na obdiv svůj vztyčený prostředníček. Když přehodil nohu přes parapet, otočila jsem se a rozeběhla se pryč. Bosa. Jak jinak. Boty zůstaly někde

v keři, kam dopadly po mém životním letu. Započal závod s časem. Metelila jsem k plotu, co mi síly stačily. Tahle část starého hotelového komplexu byla podivně ztichlá na to, že na druhé straně, kde byly obrovské vstupní dveře a rozlehlý bar s restaurací, se slavilo o sto šest.

Ze tmy na mě zablikala světla staré Corsy, když mě Holly zmerčila a dávala najevo, že je připravená.

Doběhla jsem k úhlednému pletivu, vyšvihla se nahoru a přehoupla se na druhou stranu.

Strach s člověkem fakt dělá divy! Za normálních okolností jsem nedokázala přelízt ani židli a teď jsem byla zralá na olympiádu.

Dopadla jsem tvrdě na zadek a zaskučela. Když jsem se konečně vydrápala na nohy, na druhé straně plotu stepoval bodyguard. V obličejí mu naskákaly rudé skvrny, funěl a vzteky skoro šilhal. Oči mi padly na okno za jeho zády. Pracháč už byl osvobozený z pevného objetí své značkové kravaty a v županu se opíral o parapet. Do obličje jsem mu neviděla, ale samou zvědavostí byl tak vykloněný, že málem vypadnul. Z vedlejšího okna vyskakoval někdo další a hnal se k nám. Podle černého obleku na orangutaním těle se dalo uhodnout, že je to další hňup z ochranky.

Asi jsem prolomila bezpečnostní systém.

„Máš pomalý gorily!“ zaječela jsem na pracháče s nedostatečným dechem. Běh jsem vnímala jako něco velmi ponižujícího. „Chtělo by to někoho mladšího!“

Bodyguard za plotem zabublal mým směrem jakousi nesrozumitelnou nadávkou a začal se sápat přes překážku.

Mezi mnou a Corsou byl jen krátký trávník a pak...

S fotkou na internet! Cha!

Vypjala jsem poslední zbytky sil k onomu ponižujícímu běhu, zatímco mě pronásledovala dunění ochrankářského mamuta. Když přeskočil přes plot a dopadl na zem, nekecám, země se zatřásla.

Tohle musel bejt fakt pohled k nezaplacení. Přerostlá gorila honila Sněhurku v podvazcích!

Bylo mi úplně jasné, že se Holly teď v autě klepe smíchy a snaží se celou tuhle šílenou situaci natočit na mobil.

Utíkej, Charlie, utíkej! Honí tě bodyguard divokej!

Já byla asi fakt na palici. V patách mi funěl magor na steroidech a já si v duchu prozpěvovala.

Charlie utíká, jak může, bodyguard ji... a kurva!

Byla jsem už jen pár kroků od Corsy, když mi nohy na vlhké trávě podjely a já se zadarmo projela. Už jsem se sbírala ze země, když mě bodyguardova lopata nabrala a vytáhla na nohy. Obtočil kolem mě tu svojí přerostlou ruku a hodil si mě pod rameno. Držel pevně. Nepomohly ani moje mrskající se nohy.

„Přestaň se cukat, kotě!“ syčel mi do ucha. „Jdeš zpátky! Za ten útěk si odpracuješ dvojitou směnu!“

Dusil se nebo smál? Nedokázala jsem ten zvuk zařadit.

Kroutila jsem se v sevření a koutkem oka zahlédla, jak se k nám po trávě řítí auto. Když Holly viděla, že jsem byla lapena, rozjela se přes chodník k zelené ploše a zamířila k nám. Já jsem hlavu stačila rychle otočit, ale bodyguardovy oči zasáhla dálková světla. Pustil mě, zaúpěl a skryl si ty svoje bulvy pod tlapama. Tohle byla má úniková vteřina.

„Hopla do Opla!“ zaječela Holly.

Další šipku jsem bez rozmyslu hodila do téměř jedoucího třídveřáku. Hollyin brouček pocházel z Evropy, takže měl volant na druhé straně. Nikdy jsem se nedokázala trefit do správných dveří a teď fakt nebyl čas na to, abych se jí rvala do klína. Zvláště, když jsem ty její blond'até lokny za oknem neviděla. Raději jsem skočila dozadu a zasekla se zadkem. Nohy mi visely ve vzduchu, ale hlavní bylo, že jsem včas chytla spoj.

„Jed!“ vřískala jsem hystericky při představě, co by se stalo, kdyby mě ta přerostlá příšera chytla. S hrůzou jsem poslouchala, jak se pneumatiky na mokré trávě protočily a motor zlostně zavrčel. Holly to ale nevzdala. Vyslala směrem ke svému miláčkovvi pár nadávek a Corsa poskočila. Bodyguardova dlaň stačila jen bouchnout o střechnu.

Prosoukala jsem se okénkem a svalila se na zadní sedadlo. Sledovala jsem mizející postavu v předklonu, než mi došlo, o co se ten parchant snažil.

„Značka!“ docvaklo mi.

„Klid!“ mávala vesele rukou Holly z předního sedadla. „Zamazala jsem jí blátem!“

„Jsi skvělá!“ uznala jsem a teprve až teď se mohla vysmívat té vzdalující se opici.

A pak že televize má na lidi špatnej vliv! Co všechno se tam člověk nedoví. Samý důležitý věci pro život!

„Máš to?“ vyptávala se mě Holly vzrušeně.

Vylovila jsem mobil a prohlížela si fotografie. Profesionál by to nezvládnul líp. Kdybych si rukou dosáhla na záda, poplácala bych se.

„Jak ho pán Bůh stvořil, zlato! Se vším všudy!“

Podala jsem Holly telefon a pobaveně sledovala, jak vytřeštila oči a pusu otevřela dokořán. Auto na úzké silnici na okamžik zakličkovalo, když přestala věnovat pozornost jízdě.

„Teda!“ hodnotila tělesné partie naší oběti profesionálním okem znalce. *A že Holly znalec byla!* „Co to tam...?“

„No... drobek to zrovna není!“ přikývla jsem.

„Bradley bude nakrklej!“

Jo, to bude a pěkně!, došlo mi při vzpomínce na ten Everest jeho bývalého šéfa.

Bradlyho britský Taj Mahal, jak TO s přehnanou láskou nazýval, jsem samozřejmě nikdy neviděla.

Takovej zoufalec jsem zase nebyla!

Jeho přírodní zázrak jsem znala z vyprávění. Jenomže z tak podrobného, že jsem někdy měla pocit, jako by jeho penis byl i můj vlastní. Bradley o něm mluvil prakticky neustále a na veřejnosti ho dokonce oslovoval Brian. Nezasvěcení se často oprávněně domnívali, že se jedná o člena rodiny. Několikrát se nám s Holly stalo, že jsme museli „partákoví“ předávat pozdravy.

Například moje kolegyně z práce si dodnes myslí, že v bytě bydlíme čtyři.

„Kde je?“ vyptávala jsem se na toho, komu jsem měla velkou touhu fyzicky ublížit. Doufala jsem, že ještě dnes večer poteče Bradleyho krev.

Holly nepatrně zpomalila, když zatačela do jedné z uliček. „Za chvíli ho vyzvednem.“

To už jsem ale viděla jeho hubenou, vysokou postavu na kraji silnice.

„Tak co?“ ječel nedočkavostí, když naskakoval do auta.

Představa, jak se koupe v kotli s horkým olejem, byla víc než slastná.

„Slyší ti to, kotě!“ mrknul na mě a vytrhnul Holly z ruky můj mobil. Obličej se mu rozzářil nadšením. „Šikovná holka!“

O chvíli později si moje fotky přeposílal do svého mobilu. Pak konečně přišla očekávaná chvíle. Škodolibě jsem se ušklíbala.

„To je teda nespravedlivý!“ začal zuřit. „Ten chlap je totální debil a ještě má velký péro! Já myslel, že tam bude mít něco zakrnělého! Chápete? Dement! Vyhodil mě jen kvůli tomu, že jsem mu nepodržel dveře! Ani mě nezná! Nikdy se mnou nemluvil a má velký péro!“

Takováhle nepodstatná pitomost mohla opravdu vytočit jen Bradleyho. Mně bylo například úplně jedno, co kde a jak má můj šéf. Důležité bylo, že to měl schované a nikomu to neukazoval. Jenomže Bradley byl chlap. Byl z jiné planety, jedl jiné jídlo a pravděpodobně vdechoval jiné procento dusíku.

„Proboha, Bradley, sklapni už!“ zapěly jsme s Holly jednohlasně, když hrozilo, že se opět budou probírat okolnosti vyhazovu mého spolubydlícího.

Nakonec to byla Holly, kdo se nad ním slitoval. Sundala jednu ruku z volantu a prsty mu projela v černé hřívě.

„Jsem přesvědčená, že Brian je určitě hezčí!“ zatrylkovala.

Takovou chválu nemohl Bradley nechat bez odezvy. Už v tom momentě, kdy se nadechnul, jsem přesně věděla, co řekne.

A málem vystoupila za jízdy.

„Myslíš? Já ti ho klidně ukážu. Vám oběma.“

Obě jsme okamžitě začaly předstírat žaludeční nevolnost, což by každého jiného odradilo a donutilo stáhnout se. Bradley ale s rozzářenýma očima čekal na kladnou odpověď.

Který se jako obvykle nedočkal.

„A propó... Seš idiot!“ vyhrkla jsem nakonec a předklonila se k němu.

„Co?“ zabučel zcela bez zájmu ponořen do kompromitujících fotek.

„Tak za první, zlato, bylo to v prvním patře! Rozumíš?“ Krev se ve mně začala znovu vařit, když jsem si vzpomněla na svůj životní skok. Ještě teď mě svědilo celé tělo od větví. „Slíbils, že to bude v přízemí, abych mohla rychle zdrhnout! Málem jsem si rozmlátila držku! A za druhý, mohl sis zjistit, že ten tvůj debilní šéf nepije šáňo! Musela jsem ho přivázat k posteli a dalo mi to celkem práci!“

„Cože?“ vyjekla vzrušeně Holly. Corsa na silnici opět zakličkovala a okamžik jsme dokonce jeli po chodníku. Mávnutím ruky jsem ji umlčela.

„A za třetí: tvůj bejvalej šéf je úchyl!“

Bradley se konečně otočil. Bojovala jsem s touhou mu ukazováčkem píchnout do oka.

„No tak jsi musela improvizovat, no!“ odseknul. „Zvládlas to? Zvládla! Seš snad dospělá a nahýho chlapa jsi poprvý v životě neviděla, tak co řešíš? A vůbec, co jsi čekala? Tos neviděla tu tašku, kterou tam ta ženská s sebou táhla!“

„Co v ní bylo?“ vyzvídala okamžitě Holly. „Sakra, lidi! Já měla snad nejnudnější úkol! Dvě hodiny jsem trčela v autě!“

„Mohly jsme si to klidně vyměnit!“ zuřila jsem. „Já musela ukazovat nahej zadek!“

A nechat se po něm pleskat!, rudla jsem v duchu, ale nahlas to nepřiznala.

Ted' jsem zase byla odbytá já, když Holly ukázala na Bradleyho, aby pokračoval, a na mě, abych sklapla. Praštila jsem sebou do opěradla a v duchu přísahala krvavou pomstu.

„Všechno možný, dámy,“ slintal Bradley povzbuzený zájmem Holly. „Některý věci jsem viděl poprvý v životě!“

S Holly jsme zvažněly. Existovalo v sexu vůbec něco, co by Bradley neznal? Tohle bylo drsné přiznání!

„Co myslíš, že tam spolu chtěli dělat?“ vyzvídala dál Holly a já jen čekala, až na volant začnou padat její sliny.

„No... ve tři měla dorazit její kolegyně...“

„Ve tři?“ vyjekla jsem nepředstíranou hrůzou. „To jako ráno ve tři? Když mi vlez do pokoje, bylo jedenáct! Ve tři by už musel bejt dávno odrovnanej!“

„Dyt' říkám, že to je debil! A hlavně, dámy, bylo tam dost věcí, aby se mohly zapojit obě!“

Zamrkala jsem a snažila se přijít na to, co se pod tímhle tajemstvím skrývá. Naštěstí jsem nebyla sama. Ani Holly tajenku nevyluštila. A tak, abychom nebyly odhaleny, jsme se nezávisle na sobě opět začaly dávit.

Bradley nás pobaveně sledoval. „Co to děláte?“

„Je to nechutný!“ vřískala Holly.

„Nechutný je to, že já o to musím žebrot a ještě jsem si to nevyzkoušel a on si to klidně může zaplatit! TO je nechutný!“ Otočil se ke

mně celý vysmátý a poplácával mě po holém stehnu. „Jenomže tady Charlie je holka šikovná, takže šéfk dneska utře!“ Zvedl svůj mobil, navolil číslo a poslal z něho fotky. Jeho známý, který je obdržel, se už následně postará o skandál. Pak na celé auto zařval: „Šťastný narozeniny, pane Andrewe Thomasi Meltone!“

V uších mi ruplo, před očima blesklo, v zubech zabrnělo. Při vyslovení toho jména jsem se málem počůrala.

„Cos to řekl?“ vyjekla jsem.

„Co?“

„To jméno!“

Bradley se ke mně otočil, a když uviděl, jak se mi klepe brada, opatrně zašeptal. „Andrew... Thomas... Melton.“

„Co se děje, Charlie?“ ptala se starostlivě Holly. „Kdo je to? Ty ho znáš?“

„Ty kreténe!“ Ruce jsem vztáhla k Bradleyho krku a stiskla. Následně jsem začala lomcovat jeho hlavou ze strany na stranu v naději, že ho dnes v noci opravdu a skutečně zabiju. „Tys mi neřekl, jak se jmenuje! Tys mi neřekl, že pracoval pro Meltonovy!“

„Nikdy... ses... neptala!“ sípal, zatímco auto prudce zastavilo a Holly se snažila odtáhnout moje ruce lačné po smrti spolubydlícího.

„Kdo je to, Charlie? No tak! Pusť ho!“

Pustila jsem ho. Nemělo to cenu.

Tak TEĎ je to průser, Charlie!

Skončilo to na tom dobře známém místě, kterému bych z fleku mohla přezdívat můj druhý domov. Nebo možná první, jelikož jsem tam končila častěji než doma.

„No tak, Charlie!“ naléhala Holly. „Ty ho znáš?“

„Sakra!!!“ zařvala jsem do toho pidiprostoru, v jakém jsme byli všichni narvaní.

Ano, znala. A ne jenom já. Celá moje rodina. Až tohle praskne,...

Při mým štěstí k tomu dojde určitě!

... nejdřív mě zabije máma, potom její debilní manžel, hned nato mí nevlastní sourozenci, pak to bude babička, nevlastní máma a nakonec i táta. Byla jsem chodící mrtvola.

Zemřu jako Caesar, napadlo mě. Každý, kdo půjde kolem, zapáchne do mě nůž.

„Kdo je to?“ vyzvídal Bradley, zatímco si mnul pohmožděné hrdlo.

„Znáte ho taky,“ oznámila jsem jim tu „radostnou“ novinu. „Pamatujete? Tenkrát jsme mu dali přezdívku Debil Debilovič.“